

ΣΤΙΧΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

Η ΗΜΕΡΑ

Προβαίνει ὁ ἥλιος κόκκινος κόκκινος
Καὶ φῶς σκορπίζει ἔς τὴ γῆ ἔς τὴ θάλασσα,
Ἀπὸ νέφη κατάσπρα βγαίνει.
Ὡσὰν νιὰ μεσ' ἀπ' ἄσπρο σεντόνι.

Τὰ οὐράνια πλύτη μεμιᾶς φωτίζονται
Κι' ἀγάμι ἀσπρίζει τὸ φῶς περισσότερο,
Σὰν νιὸς ποῦ τὸ πρόσωπο πλένει
Σὲ καθάρια νερὰ κρυσταλλένια.

Τὰ δένδρα, ἢ πλείσις ὅλη ἀναστένεται
Καὶ τόση λάμψη ἔς τὸ πέλαο χύνεται,
Ποῦ θαρρεῖς διαμάντια πῶς βλέπεις
Εἰς τὰ κύματ' ἀπάνω ῥιμμένα.

Δένδρα, κοιλάδες, λόφοι χρυσόρονται,
Τὰ μάτια, τ' ἄρθρ' ἔς τὸν ἥλιο ἀνοίγουνε.
Ἐς τῆς κόρης τὰ ὀλόφλογα στήθη
Καὶ ἔς τὰς φλέβαις τὸ αἷμα ἀναβρῖζει.

Ἀπὸ τ' ἀλέτρι οἱ κάμποι ὀργόρονται
Τὸ ὕψι λάμπει ὡσὰν τὸ μάλαμα
Σιγαρὰ τὸ βῶδι μουνγκρίζει
Καὶ θωρεῖς τὴν ἀξίτη ποῦ ἀστράφτει.

Ὁ κόσμος τώρα δὲ βλέπει ὄνειράτα
Παρτοῦ τὰ χέρια γροικᾶς ποῦ ἐργάζονται,
Κι' ἢ κόρη ἔς τοὺς κάμπους προβαίνει
Κι' ἀφ' τὰ μάτια τῆς φλόγες σκορπίζει.

Χρυσὴ μου κόρη, πρόβαλε, πρόβαλε,
Λευκὴ σὰν κρῖνος, σὰ ῥόδο κόκκινη
Ντυμένη τὸ χίτασπρο ρούχο,
Σὰ θεὰ θὰ φανῆς ἐμπροστὰ μου.

Μὲ τὴν ἡμέρα φεύγουν τὰ ὄνειράτα,
Μὰ τώρα, ἢ πλείσις ποῦ ζῆ κι' αἰσθάνεται,
Ἐς τὸ στήθος ποθῶ νὰ σὲ σφίξω
Τὴ ζωὴ μου κ' ἐγὼ ν' ἀγροικῆσω.

Ἡ ἈΝΟΙΞΙΣ

Ἡ ἀνοιξις, Ἄννα, προβαίνει
Καὶ λυόνουν ἔς τοὺς κάμπους τὰ χιόνια
Ὁ ἥλιος ἔς τὰ δένδρα, ἔς τὰ κρῖνα, ἔς τὰ ῥόδα
Γιὰ ἰδὲς πόση δίνει καινούργια ζωὴ.

Ἀνθίζον οἱ κάμποι, ἢ κοιλάδες
Τὰ δένδρα ἀπὸ κλώνους φουντώνουν
Ἀκόμη κ' ἢ πέτρα ἀκοῦς νὰ εὐωδιάζῃ
Ἐς τὰ πρῶτα δροσάτα φιλιά τ' Ἀπριλιοῦ.

Ἐς τὸ στήθος σου ἐπάνω γυρμέρος
Ποθεῖς νὰ σοῦ πῶ ἓνα τραγοῦδι
Πουλί τυφλωμένο, τὴ νύκτα ἐγὼ ψάλλω
Τοῦ κόσμου τὴν πάλη, μὲ τ' ἄγρια στοιχιά.

Σ. ΜΑΡΤΖΙΩΤΗΣ.

ΠΛΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ

Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ἴπιπτε ἀπ' αὐτὰ δὲν καταλαμβάνεις ;
Καὶ τὸ παραδέχομαι. Μὲ πέρνεις γιὰ
τρελλό ; Ἴσως εἶμαι ὀλίγον, ἀλλ' ὄχι
δι' ὅσα ὑποθέτεις.

Ναί, νυμφεύομαι.

Καὶ ἐν τούτοις αἱ ἰδέαι μου καὶ αἱ πε-
ποιθῆσεις μου δὲν ἤλλαξαν. Θεωρῶ τὴν
νόμιμον σύζευξιν—βλακίαν.

Καὶ ὅμως νυμφεύομαι.

Προσθέτω δὲ ὅτι δὲν γνωρίζω ποσῶς
τὴν αὐριανὴν σύζυγόν μου. Τὴν εἶδον
μόνον τέσσαρας ἢ πέντε φορές. Γνωρίζω
ὅτι θὰ μὲ ἀρέσῃ, τοῦτο δὲ μοῦ ἀρκεῖ
δι' ὅ,τι πρόκειται νὰ κάμω. Εἶνε μικρά,
ξανθὴ καὶ παχουλὴ. Μεθαύριον ἴσως θὰ
ἐπιθυμῶσω θερμῶς γυναῖκα μεγάλην, με-
λαγχροινὴν καὶ λεπτὴν.

Δὲν εἶνε πλουσία. Ἀνήκει εἰς οικογέ-

νειαν μεσαίας τάξεως. Εἶνε νέα ἐξ ἐκεί-
νων ποῦ εὐρίσκεις εἰς τὸν σωρόν, καλὴ
δι' ὑπανδρείαν, ἀνευ πλεονεκτημάτων ἢ
ἐλαττωμάτων καταφανῶν, τῆς συνήθους
χωριατικῆς. Λέγουν περὶ αὐτῆς « ἡ δε-
σποινὴς Λαζῶλ εἶνε εὐγενῆς ». Θὰ εἶπουν
αὐριον « εἶνε παραπολὺ εὐγενῆς ἢ κυρία
Ρηϊμέν ». Ἀνήκει τέλος πάντων εἰς τὴν
λεγεῶνα τῶν ἐντίμων κορασιῶν, « ἐκ τῶν
ὁποίων εὐτύχημα θὰ εἶνε μίαν νὰ κάμῃς
σύζυγόν σου », μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέ-
ρας, καθ' ἣν ἀποκαλύπτεται, ὅτι προτι-
μῆς ἀκριβῶς ὅλας τὰς ἄλλας γυναῖκας
ἀπὸ ἐκείνην, ἦν ἐξέλεξες.

Λοιπὸν διατί νὰ ὑπανδρευθῆς, θὰ μοῦ
πῆς ;

Τολμῶ τέλος πάντων—νὰ σοῦ ἐξομολο-
γηθῶ τὸν ἀλλόκοτον καὶ ἀπίθανον λόγον,
ὅστις μὲ ὤθει εἰς τὴν ἀφρονα ταύτην
πράξιν.

Νυμφεύομαι διὰ νὰ μὴ εἶμαι μόνος !

Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ τὸ πῶ, πῶς νὰ
τὸ ἐννοήσω. Θὰ μὲ οἰκτείρης καὶ θὰ μὲ
περιπαίξῃς τόσον ἢ κατάστασις τοῦ μυα-
λοῦ μου εἶνε ἀθλία.

Δὲν θέλω πλέον νὰ ἦμαι μόνος τὴν νύ-
κτα. Θέλω νὰ αἰσθάνωμαι κάποιον ἐμ-
πρὸς μου, κάποιον, μὲ τὸν ὁποῖον νὰ ὀ-
μιλῶ, νὰ τοῦ λέγω κάτι, ἀδιάφορον τί.

Θέλω νὰ εἰμπορῶ νὰ τὸν ἀψυπνίζω, νὰ
τοῦ ἀποτίνα βιαίως μίαν ἐρώτησιν οἰαν-
δήποτε, μίαν ἐρώτησιν βλακώδη διὰ νὰ
ἀκούω μίαν φωνὴν, διὰ νὰ αἰσθάνωμαι
κατοικουμένην τὴν οἰκίαν μου, διὰ νὰ
αἰσθάνωμαι μίαν ψυχὴν ἀγρυπνοῦσαν,
ἓνα διαλογισμὸν ἐν ἐργασίᾳ, διὰ νὰ βλέ-
πω, ἀνάπτων ἐξαφνα τὸ κερὶόν μου, ἐν
ἀνθρώπινον πρόσωπον πλυσίον μου...
διότι... διότι... (δὲν δύναμαι νὰ σοῦ
φανερῶσω αὐτὸ το διότι ἐξ ἐντροπῆς)...